

Anhang B

til

1851.

Rigsdagstidenden.

N° 4.

Tredie Session. — Udvalgenes Betænkninger.

(Forts. af Betænk. over Lovudkast ang. Bøgtvg.)

Langt mere tilfredsstillende, idetmindste hvad det praktiske Resultat angaaer, er derfor den Fremgangsmaade, som i det foreliggende Udcast er valgt, og som gaaer ud paa, — under Forudsætning af behørig Tilsyn med Børnenes fysiske Forpleining, saavel som med deres Opdragelse og Underviisning, samt af det fornødne Opdysn med, at Gaarden ikke ved en anstrængt Drift, ved Skovens Udryddelse eller paa anden lignende Maade forringes, — forøvrigt at overlade det til Bestyreren, hvad han kan udbringe af Gaarden og Institutets øvrige Indtægter, og hvorledes han vil anvende det, hvis Anvendelse ikke maatte være ligefrem nødvendiggjort ved de fornævnte Betingelser, forudsat, at et saadant Overskud maatte være at tilvejebringe. At dette Forhold udkræver Oprettelsen af en Contract omtrent som den, der er skitseret i Motiverne til Udcastet, og ved hvilken der blandt Andet ogsaa særligen maa sørges for, at Forstanderen ikke fristes til at lade Elevernes Tal synke under et passende Minimum, eller til at forhøje Betalingen, der hidtil har været ydet for disse, er indlysende. Og Udvalget skal i denne Henseende blot tillade sig at bemærke, at det derhos formeentligen turde være passende, da Skoven ifølge Motiverne ikke agtes skilt fra Institutgaarden, i denne Contract udtrykkelig at optage en Bestemmelse om, at Skoven under Forstanderens Tilsyn bliver at behandle og bevare som Fredskov, at han navnlig ikke maa hugge i samme uden efter Udviisning af den dertil bemyndigede Forstembedsmand, samt at han har at holde det allerede opførte Hegn vedlige. Hvorvidt det mulig tillige kunde paalægges ham at fuldføre Hegnet, derom dri-

fter Udvalget sig ikke til at yttre nogen Mening.

Hvad det Forstanderen tiltænkte aarlige Tilskud af 300 Rbd. angaaer, saa er det ifkun en Tilsikring af, hvad han hidtil i en Række af Aar har erholdt. Uregelmæssigt synes det derimod vistnok at tilsikre saavel ham som hans Enke Pension af et saadant Beløb, der ikke engang er betegnet som Lønning, ligesom det i det Hele turde have nogen Betænelighed at anvende Pensionslovens Analogie, hvor det erkjendes, at den ikke ligefrem kan gjøres gjældende, og det derhos endnu maa mærkes, at han ikke siden Institutets Oprettelse (1830), men først siden 1842 har været tilstaaet hele det omhandlede Tilskud. Dersom der imidlertid er Grund til at antage, at det omhandlede Institut frembyder Exempel paa, at et Forsøg af Staten med at siemkade og understøtte deslige formeentligen almeennyttige Anstalter efter fremmede hidforkrevne Mønstre har været heldigt i Hovedsagen, uden dog at foranledige usforholdsmæssige Udgifter, saa er der efter Udvalgets Skøn baade Anledning til en Undtagelse og Udskyt til, at den ikke altsfor ofte vil drage til Følge i beslagtede Tilfælde. Men navnlig turde der maaskee dog, for at forebygge enhver Anledning til falske Forventninger, findes Grund til i Lovens udtrykkelig at udhæve, at hvad der indrømmes den nuværende Forstander, som paa ubestemte Vilkaar har paataget sig og kæmpet sig igjennem alle Vanskelighederne ved et nyt Foretagende, saavel hvad Underviisning og Opdragelse som hvad Gaardens Opdyrkning angaaer, aldeles ikke skal drage til Følge for dem, der senere maatte komme til at overtage Institutet.

At Forstanderen tilstaaes den til 900 Rbd.